

Carlos Ruiz Zafón

Het Middernachtspaleis

Vertaald door Nelleke Geel

SIGNATUUR

2011

Voor MariCarmen

*N*ooit zal ik de nacht vergeten dat het sneeuwde in Calcutta. De kalender van het Sint Patrick Weeshuis kroop naar de laatste dagen van mei 1932 en liet een van de warmste maanden ooit gemeten in de stad van paleizen achter zich ...

Dag na dag voelden we ons bedroefder en banger voor de ophanden zijnde zomer waarin we allen zestien zouden worden, want dit betekende onze scheiding en het einde van het Chowbar Genootschap, de geheime club van zeven leden, die onze toevlucht was geweest tijdens onze jaren in het weeshuis. We waren daar opgegroeid zonder andere familie dan onszelf, zonder andere herinneringen dan de verhalen die we in de kleine uurtjes vertelden rondom het vuur op de patio van een verlaten huis op de hoek van Cotton Street en Brabourne Road, een kast van een huis dat op instorten stond en dat we Het Middernachtspaleis hadden gedoopt. Ik wist toen nog niet dat ik nooit meer de straten van mijn kindertijd zou terugzien, de stad die me tot op de dag van vandaag heeft betoverd.

Ik ben nooit teruggekeerd naar Calcutta, maar ik ben altijd trouw gebleven aan de belofte die we allemaal deden aan de oevers van de rivier de Hooghly: we zouden nooit vergeten waarvan we getuige waren geweest.

De tijd heeft me geleerd de herinnering aan die dagen te koesteren, en ik bewaarde de brieven die ik uit die vervloekte stad ontving, want die houden de vlam van mijn

herinneringen brandend. Zo wist ik dat ons oude Paleis was gesloopt en dat er een kantoorgebouw uit zijn as was verrezen; en dat meneer Thomas Carter, de directeur van het Sint Patrick, was overleden na de laatste jaren van zijn leven in duisternis te hebben doorgebracht toen de brand zijn ogen voor altijd had gesloten.

Door de jaren heen hoorde ik over de geleidelijke verdwijning van alle plekken die de achtergrond van onze levens hadden gevormd. De onstuimigheid van een stad die zichzelf leek op te vreten en het oneerlijke verglijden van de tijd wisten uiteindelijk alle sporen uit van het Chowbar Genootschap en zijn leden. Daardoor vatte de angst bij mij post dat die geschiedenis bij gebrek aan een verteller voor altijd verloren zou gaan. Ik had geen keus.

De ironie van het lot heeft mij gekozen, de minst aangevozen persoon voor de taak, om het verhaal te vertellen en het geheim te onthullen dat ons zo vele jaren geleden zowel verbond als scheidde op de plek van het oude station van Jheeter's Gate. Ik had liever gehad dat het de verantwoordelijkheid van iemand anders was geweest om het verhaal aan de vergetelheid te ontrukken; maar het leven toonde mij eens te meer dat mijn rol die van getuige was, niet die van hoofdpersoon.

Al die jaren heb ik de schaarse brieven van Roshan bewaard en veilig opgeborgen, omdat ze licht wierpen op het lot van ieder van de leden van ons bijzondere genootschap. Telkens weer las ik ze hardop voor in de eenzaamheid van mijn studeerkamer. Misschien omdat ik aanvoelde dat ik ongewild de bewaarder was geworden van alles wat ons was overkomen. Misschien omdat ik begreep dat van die zeven adolescenten, ik altijd degene was die het meest onwillig stond tegenover risico's, de minst stoutmoedige was en daarom de grootste kans had om te overleven.

In die geest, in het vertrouwen dat de herinnering me niet zal verraden, zal ik trachten de mysterieuze en ver-

schrikkelijke gebeurtenissen van die vier heftige dagen in mei 1932 te doen herleven.

Het zal niet eenvoudig zijn en ik doe een beroep op de welwillendheid van mijn lezers ten aanzien van mijn weinig vloeiende pen bij mijn poging om die duistere zomer in Calcutta uit het verleden te redden. Ik heb mijn uiterste best gedaan om de werkelijkheid te reconstrueren en terug te keren naar de troebele dagen die onverbiddelijk onze toekomst zouden bepalen. Mij rest niets anders dan van het toneel te verdwijnen en de feiten voor zich te laten spreken.

Nooit zal ik de angst op de gezichten van mijn vrienden vergeten, de nacht dat het sneeuwde in Calcutta. Maar, laten we bij het begin beginnen, zoals mijn vriend Ben altijd zei ...

De terugkeer van de duisternis

Calcutta, mei 1916

Kort na middernacht doemde er een boot op uit de nevel die als de stank van een vloek opsteeg van het wateroppervlak van de rivier de Hooghly. Het zwakke licht van een zieltogende lantaarn die aan de mast was vastgebonden, toonde het silhouet van een man, gehuld in een cape, die moeizaam naar de verre oever roeide. Verder weg naar het oosten, onder een deken van loodgrijze wolken, verhief zich Fort William in de Maidan – een soort Hyde Park uitgehakt in het tropisch oerwoud – dat afstak tegen een oneindige hoeveelheid straatlantaarns en vuren die zich uitstrekten zo ver het oog reikte. Calcutta.

De man stopte even om op adem te komen en om te kijken naar de contouren van het station van Jheeter's Gate dat oprees uit de schaduwen van de andere oever. Hoe verder hij ging, hoe meer het uit staal en glas opgetrokken station leek te vermengen met de stad: een woud van marmeren mausoleums, zwart geworden door decennia van verwaarlozing; naakte muren ooit gehuld in oker, blauw en goud, maar nu afgebladderd door de woestheid van de moessons, de kleuren vervaagd en wazig achtergelaten, als aquarelkleuren die oplossen in een vijver.

Alleen de zekerheid dat hem nog slechts enkele uren restten, misschien zelfs minuten, deed hem doorzwegen, in het binnenste van die vervloekte plek, de vrouw

achterlatend die hij had gezworen met zijn eigen leven te zullen beschermen. Terwijl luitenant Peake zijn laatste reis naar Calcutta ondernam aan boord van een oude rivierboot, waste de regen in de diepe uren van duisternis de laatste minuten van zijn leven weg.

Hij hoorde, worstelend om de boot naar de oever te roeien, het gehuil van de twee kinderen, verborgen in het onderruim. Peake keek om en zag de lichten van het andere schip op slechts een honderdtal meter bij hem vandaan knipperen. Hij kon zich de glimlach van zijn achtervolger voorstellen, die genoot van de jacht. Onverbiddelijk.

Luitenant Peake negeerde de tranen van honger en kou van de kinderen en stuurde met zijn laatste krachten naar de steiger die leidde naar het spookachtige labrynt van straten. Tweehonderd jaren waren genoeg geweest om het dichte oerwoud dat rondom Kalighat groeide te transformeren tot een stad waarin zelfs God zich niet zou wagen.

Binnen enkele minuten barstte de storm in alle hevigheid over de stad los. Van half april tot ver in juni kwijnde de stad weg in de klauwen van de zogeheten Indiase zomer, met temperaturen tot veertig graden en een vochtigheidsgraad van bijna honderd. Maar onder invloed van de zware onweersbuien die de hemel in een soort strijdtoneel veranderden, konden thermometers in luttele seconden dertig graden zakken.

Het gordijn van regen versluiserde het zicht op de gammele steigers van vergaan hout die boven de rivier schommelden. Peake stopte niet tot hij de schok voelde van de romp tegen het plankhout van de visserspier. Pas toen stak hij de ankerstok diep in de modderige bodem en haastte zich de kinderen te halen, die in een deken waren gewikkeld. Hij nam ze in zijn armen en hun gehuil vulde de nacht als het bloedspoor dat het roofdier naar zijn prooi leidt. Peake drukte hen tegen zich aan en sprong aan land.

Terwijl de regen neergutste, zag hij de andere boot

langzaam de rivieroever naderen, als een begrafenisboot. Door angst bevangen rende Peake naar de straten die om de zuidelijke kant van de Maidan liepen, een district dat bij zijn bewoners – overwegend Britten en Europeanen – bekendstond als de Blanke Stad. Slechts op één iemand kon hij zijn hoop vestigen om het leven van de kinderen te redden, maar hij was nog ver verwijderd van het hart van Noord-Calcutta en Aryami Bosés huis. De oude vrouw was de enige die hem nu kon helpen. Peake stond even stil en speurde de duistere onmetelijkheid van de Maidan af op zoek naar de verre gloed van de straatlantaarns die flakkerden in het noordelijke deel van de stad. De donkere straten, ondergedompeld in de storm, zouden zijn beste schuilplaats zijn. De luitenant hield de kinderen stevig vast en liep weer door, in oostelijke richting, inwendig biddend dat de schaduwen van de grote, majesteitelijke gebouwen in het stadscentrum hem bescherming zouden kunnen bieden.

Kort daarna hield de zwarte boot die hem had achtervolgd, stil bij de pier. Drie mannen sprongen aan land en legden het schip aan. De deur van de hut ging langzaam open en een duistere figuur in een cape liep over de loopplank die de mannen vanaf de pier hadden neergelegd, de regen negerend. Eenmaal aan land stak hij een zwartgehandschoende hand uit en wees naar het punt waar Peake was verdwenen. Er lag een sinistere glimlach om zijn lippen die geen van de mannen in de storm kon zien.

De donkere, kronkelige weg die de Maidan doorkruiste en rond het fort liep, was onder de niet-aflatende regen

veranderd in een modderpoel. Peake herinnerde zich vaag dat hij dat deel van de stad had doorkruist in de dagen dat hij diende onder kolonel Llewelyn. Maar dat was bij daglicht, op een paard en omringd door een gewapend legerregiment. Ironisch genoeg bracht het lot hem nu naar datzelfde stuk open terrein dat Lord Clive in 1758 met de grond gelijk had laten maken, zodat de kanonnen van Fort William in alle richtingen een vrije vuurlinie hadden. Maar deze keer was hij het doelwit.

De luitenant rende radeloos naar een bomengroep en voelde de steelse blikken van de nachtelijke bewoners van de Maidan, die verborgen waren in de duisternis. Hij wist dat niemand hier hem de pas zou afsnijden om hem te overvallen en hem zijn cape afhandig te maken, of de kinderen, die nog steeds in zijn armen huilden. De onzichtbare bewoners konden het spoor van de dood dat aan hem kleefde, ruiken en geen levende ziel zou zich tussen hem en zijn achtervolger wagen.

Peake stapte over het hek dat de Maidan van Chowringhee Road scheidde en liep de hoofdader van Calcutta in. De majestueuze avenue was gebouwd over het oude pad dat driehonderd jaar eerder door de Bengaalse jungle naar het zuiden liep en naar de tempel van Kali leidde, de Kalighat, de oorsprong voor de naam van de stad.

Vanwege de regen hadden de gebruikelijke mensenmassa's die daar rondzwierven, zich teruggetrokken en de stad bood de aanblik van een enorme, verlaten bazaar. Peake wist dat het regengordijn dat zijn zicht bemoeilijkte, maar evengoed als dekking diende, net zo snel kon verdwijnen als het was opgekomen. De stormen die vanaf de oceaan de Gangesdelta binnendrongen dreven snel naar het noorden of westen, na met hun reinigende zondvloed het Bengaalse schiereiland te hebben overspoeld, en lieten een spoor achter van mist en ondergelopen straten, waar kinderen speelden in vervuilde plassen en waar

huifkarren als stuurloze schepen in bleven steken.

De luitenant rende langs Chowringhee Road tot hij zijn beenspieren voelde verslappen en hij nog nauwelijks in staat was de baby's te dragen. Hij kon de lichten van het noordelijke district zien knipperen, maar hij wist dat hij niet in staat zou zijn dit tempo nog veel langer vol te houden, terwijl de afstand tot het huis van Aryami Bosé nog steeds fors was. Hij moest een pauze inlassen.

Om op adem te komen verborg hij zich onder de buitentrap van een oud stoffenwarenhuis waarvan de muren bedekt waren met aankondigingen dat het op officieel bevel spoedig zou worden gesloopt. Hij herinnerde zich vaag het gebouw jaren geleden te hebben geïnspecteerd nadat een rijke handelaar aangifte had gedaan dat zich in het gebouw een opiumhol bevond. Nu droop het vieze water als donker bloed uit een diepe wond tussen de gammele traptreden door. De plek leek volstrekt verlaten.

De luitenant hief de kinderen omhoog en keek lang in hun beduusde ogen; ze huilden niet meer, maar ze beefden van de kou en de deken waarin ze waren gewikkeld was doorweekt. Peake nam hun kleine handjes in de zijne in de hoop ze wat warmte te geven, terwijl hij tussen de kieren van de trap door naar de straten tuurde die de Maidan uit voerden. Hij wist niet hoeveel moordenaars zijn achtervolger ingehuurd had, maar hij wist wel dat hij nog slechts twee kogels in zijn revolver had, twee kogels die hij zo listig mogelijk moest zien te gebruiken – de rest had hij afgevuurd in de stationstunnels. Hij wikkelde de kinderen in het minst vochtige stuk deken en legde ze even op een droog stukje grond achter een gat in de muur van het warenhuis.

Hij trok zijn revolver en stak voorzichtig zijn hoofd om de trap. De luitenant spande zijn ogen tot het uiterste in en herkende het spoor van lichten ver weg aan de andere

kant van de rivier de Hooghly. Het geluid van haastige voetstappen deed hem schrikken en hij trok zich ijlings terug in de schaduw.

Drie mannen doken op uit de duisternis van de Maidan. De lemmeten van hun messen glinsterden in het halfdonker. Peake haastte zich om de kinderen opnieuw in zijn armen te nemen en hij haalde diep adem in het besef dat als hij nu zou vluchten, de mannen zich op hem zouden storten als een troep wolven.

Peake bleef onbeweeglijk tegen de muur staan en hield zijn drie achtervolgers in het oog, die stilstonden, op zoek naar zijn spoor. De drie huurmoordenaars wisselden een paar onverstaanbare woorden en een van hen gebaarde naar de anderen dat ze moesten opsplitsen. Hij huiverde toen hij zag dat degene die het bevel had gegeven, zich rechtstreeks naar de trap begaf waaronder hij zich verborg; even dacht de luitenant dat de geur van zijn angst hem naar zijn schuilplaats zou leiden.

Zijn blik gleed wanhopig over het muuroppervlak onder de trap en zocht een opening waardoor hij kon ontsnappen. Hij knielde bij het gat waar hij de kinderen kort tevoren had neergelegd en probeerde een paar planken, week geworden door het vocht, los te wrikken. Het rotte hout gaf gemakkelijk mee en uit het vergane gebouw kwam een misselijkmakende tochtvlaag. Hij draaide zich om en zag de moordenaar op nog geen twintig meter afstand van de trap met het mes in zijn hand.

Hij sloeg zijn cape om de baby's heen om ze te beschermen en kroop naar binnen. Een scherpe pijscheut iets boven zijn knie verlamde acuut zijn rechterbeen. Peake legde de kinderen neer en betastte zijn knie met trillende handen. Zijn vingers gleden over een roestige spijker die pijnlijk in zijn vlees stak. Terwijl hij een schreeuw van pijn smoorde, pakte Peake de kop van het koude metaal en trok hard. Hij voelde hoe de huid scheurde en het

bloed tussen zijn vingers opwelde. Een scheut van misserijheid en pijn vertroebelde kort zijn blik. Hijgend pakte hij opnieuw de baby's en stond moeizaam op. Voor hem strekte zich een spookachtige galerij uit met van boven tot onder lege planken. Hij aarzelde geen moment en rende naar de andere kant van het warenhuis, terwijl de gehavende constructie kreunde onder de storm.

Toen Peake, na honderden meters te hebben afgelegd in de ingewanden van het vervallen gebouw, weer opdook in de nacht, ontdekte hij dat hij zich op een steenworp afstand bevond van de Tiretta Bazaar, een van de vele handelscentra van Noord-Calcutta. Hij dankte de hemel en liep in de richting van het onoverzichtelijke netwerk van smalle, kronkelige straatjes, op weg naar het onderkomen van Aryami Bosé.

Tien minuten had hij nodig om de weg af te leggen naar het huis van de laatste dame van de familie Bosé. Aryami woonde alleen in een groot, oud huis in Bengaalse stijl dat zich verhief te midden van de dichte, woeste vegetatie die jarenlang op de patio had kunnen groeien zonder tussenkomst van een mensenhand, waardoor het er verlaten uitzag. Geen enkele inwoner van Noord-Calcutta echter, ook wel bekend als de Zwarte Stad, zou zich over de grenzen van de patio hebben gewaagd om het domein van Aryami Bosé te betreden. Zij die haar kenden, waardeerden en respecteerden haar evenzeer als ze haar vreesden. Er was geen levende ziel in Noord-Calcutta die niet van haar en haar afkomst had gehoord. Voor de mensen in de buurt was ze als een geest: een

machtige, onzichtbare aanwezigheid.

Peake rende naar het hek met puntige, zwarte spijlen, over de overwoekerde patio en haastte zich de gebarsten marmeren trap op die naar de voordeur leidde. Met de kinderen in één arm hamerde hij met de vuist van zijn andere arm op de deur in de hoop dat het geluid niet verdronk in het geraas van de storm.

De luitenant bonkte een paar minuten lang op de deur, de blik gefixeerd op de verlaten straten achter hem. Zijn vrees om elk moment zijn achtervolgers in het oog te krijgen, nam elke seconde toe. Toen de deur eindelijk meegaf, draaide Peake zich om en het licht van een olielamp verblindde hem, terwijl hij een stem die hij in geen vijf jaar had gehoord zijn naam hoorde fluisteren. Peake hield een hand boven zijn ogen en herkende het ondoorgrondelijke gelaat van Aryami Bosé.

De vrouw las zijn blik en keek naar de baby's. Een schaduw van pijn gleed over haar gezicht. Peake sloeg zijn ogen neer.

'Ze is dood, Aryami,' mompelde hij. 'Ze was al dood toen ik aankwam ...'

Aryami sloot haar ogen en haalde diep adem. Peake zag dat het nieuws haar diep in haar hart raakte, haar ergste vermoedens bevestigden.

'Kom binnen,' zei ze uiteindelijk en ze ging opzij om hem erlangs te laten. Achter hen deed ze de deur weer dicht.

Snel legde Peake de kinderen op een tafel om ze van hun natte kleding te ontdoen. Zwijgend haalde Aryami droge doeken en wikkelde de kinderen erin terwijl Peake het vuur oppoekte.

'Ik word gevolgd, Aryami,' zei hij. 'Ik kan hier niet blijven.'

'Je bent gewond,' zei de vrouw terwijl ze op de wond wees die de spijker had gemaakt.

‘Een schrammetje,’ loog Peake. ‘Het doet geen pijn.’
Aryami liep naar hem toe en stak haar hand uit om het bezwete gezicht van Peake te strelen.

‘Jij hebt altijd van haar gehouden ...’

Peake draaide zijn hoofd weg en gaf geen antwoord.

‘Het hadden jouw kinderen kunnen zijn,’ zei Aryami.
‘Misschien hadden ze dan meer geluk gehad.’

‘Ik moet nu gaan, Aryami. Ze zullen niet stoppen voor ze me gevonden hebben.’

Verslagen wisselden ze een blik, zich bewust van het lot dat Peake wachtte zodra hij de straat op zou gaan. Aryami nam zijn handen in de hare en drukte ze stevig.

‘Ik ben nooit goed voor je geweest,’ zei ze. ‘Ik vreesde voor mijn dochter, voor het leven dat ze aan de zijde van een Britse officier zou hebben. Maar ik heb me vergist. Ik veronderstel dat je me nooit zult vergeven.’

‘Dat is nu niet meer van belang,’ antwoordde Peake moe. ‘Ik moet gaan. Nu.’

Hij liep nog één keer naar de kinderen, die stilletjes bij de warmte van het vuur aan het bijkomen waren. Ze keken hem met ondeugende nieuwsgierigheid en met glinsterende oogjes aan. Ze waren eindelijk veilig. De luitenant liep naar de deur en haalde diep adem. Na die paar minuten rust daalde onverbiddelijk het loodzware gewicht van zijn uitputting op hem neer en hij was zich weer bewust van de kloppende pijn in zijn been. Hij had zijn laatste krachten gebruikt om de baby’s hierheen te brengen en nu vroeg hij zich af of hij nog wel in staat was het onvermijdelijke het hoofd te bieden. Buiten gutste de regen onveranderlijk neer, maar er was geen spoor van zijn achtervolger of diens handlangers.

‘Michael ...’ zei Aryami achter hem.

De jonge man stopte zonder zich om te draaien.

‘Ze wist het,’ loog Aryami. ‘Ze wist het vanaf het begin en ik weet zeker dat ze op welke manier dan ook je

gevoelens beantwoordde. Het was mijn schuld. Koester geen wrok tegen haar.'

Peake knikte zwijgend en sloot de deur achter zich. Hij bleef even in de regen staan, en vervolgde toen, innerlijk rustig, zijn weg, de confrontatie met zijn achtervolgers tegemoet. Hij liep de weg terug tot het verlaten warenhuis om opnieuw het donkere gebouw binnen te gaan, op zoek naar een schuilplaats.

Terwijl hij neerhurkte in de duisternis, smolten de uitputting en de pijn langzaam weg om plaats te maken voor een bedwelmende sensatie van overgave en vrede. Om zijn lippen lag een zweem van een glimlach. Er was geen enkele reden meer, en geen hoop, om te blijven leven.

De lange, spitse vingers in de zwarte handschoen streefden de bebloede spijkerpunt die onder het versplinterde hout lag bij de souterrainingang van het warenhuis. Terwijl zijn mannen zwijgend achter hem wachtten, bracht de slanke gestalte, die zijn gelaat verborg onder een zwarte kap, langzaam zijn wijsvinger naar zijn lippen en likte genietend de donkere, dikke bloeddruppel op, alsof het een druppel honing was. Toen draaide de verholde figuur zich om naar de mannen die hij een paar uur eerder voor een paar munten en de belofte van nog een betaling als de klus was geklaard, had gekocht, en wees naar binnen. De drie moordenaars klommen haastig door het gat dat Peake daar kort tevoren had gemaakt, naar binnen. De man met de kap glimlachte in de duisternis.

'Vreemd oord heb je gekozen om te sterven, luitenant Peake,' mompelde hij voor zich uit.

Weggekropen achter een zuil van lege kisten verder in het souterrain, keek Peake toe hoe de drie gestalten het gebouw binnenkropen. En hoewel hij hem niet kon zien, wist hij heel zeker dat hun opdrachtgever aan de andere kant van de muur stond te wachten. Hij voelde zijn aanwezigheid. Peake trok zijn revolver en liet de cilinder draaien totdat een van de kogels in de kamer voor de loop zat. Het geluid van het wapen dempte hij onder zijn doorweekte cape. Hij voelde niet langer angst om te sterven, maar hij zou de weg niet alleen afleggen.

De adrenaline die door zijn aderen joeg, verzachtte de stekende pijn in zijn knie tot een dof, ver geklop. Verast door zijn eigen sereniteit glimlachte Peake opnieuw en bleef roerloos in zijn schuilplaats zitten. Hij sloeg de drie mannen gade die langzaam door de gangen tussen de lege schappen liepen, totdat zijn beulen op een tiental meters van hem vandaan bleven staan. Een van de mannen stak zijn hand omhoog en wees toen naar een paar sporen op de vloer. Peake hief zijn wapen tot op borsthoogte, en spande de haan, en richtte.

Op een nieuw teken splitsten de drie mannen zich op. Twee van hen liepen langzaam in een boog naar de stapel kisten, de derde liep linea recta op Peake af. De luitenant telde geluidloos tot vijf en stootte toen de stapel kisten om. De kisten vielen over zijn tegenstander en Peake rende naar de opening waardoor ze naar binnen waren gekomen.

Een van de moordenaars sneed hem de pas af bij een kruising van de gang, zijn mes een handpalm verwijderd van Peakes gezicht. Voordat de misdadiger triomfante-lijk kon grijnzen, boorde de loop van Peakes revolver zich onder zijn kin in zijn vlees.

‘Laat dat mes los,’ siste de luitenant.

De man zag Peakes ijzige blik en deed wat hem werd opgedragen. Peake greep hem woest bij zijn haar en zon-

der zijn wapen te laten zakken draaide hij zich om naar diens handlangers, het lichaam van zijn gegijzelde als schild. De twee andere vechtersbazen kwamen dreigend dichterbij.

‘Luitenant, bespaar ons die scène en geef ons wat we zoeken,’ murmelde een vertrouwde stem achter hem. ‘Deze mannen zijn brave vaders.’

Peake liet zijn blik naar de man met de kap glijden die een paar meter van hem vandaan in het halfdonker stond te grijnzen. Ooit, niet eens zo lang geleden, had hij dat gezicht gewaardeerd als dat van een vriend. Nu herkende hij er zijn moordenaar in.

‘Ik schiet de kop van deze man eraf, Jawahal,’ stootte Peake uit.

Zijn gevangene sloot bevend zijn ogen.

De man met de kap vouwde geduldig zijn handen en zuchtte enigszins geërgerd.

‘Doe wat je niet laten kunt, luitenant,’ antwoordde Jawahal, ‘maar het zal je niet helpen hier weg te komen.’

‘Ik meen het,’ dreigde Peake en hij boorde de revolverloop tegen de kin van de man.

‘Natuurlijk, luitenant,’ antwoordde Jawahal op verzoevende toon. ‘Schiet, als je de moed kunt opbrengen die nodig is om een man in koelen bloede te doden, zonder toestemming van Hare Majesteit. Zo niet, laat dan dat wapen vallen, dan kunnen we proberen tot een voor beide partijen bevredigend akkoord te komen.’

De twee gewapende moordenaars waren onbeweeglijk blijven staan, klaar om zich op hem te werpen bij het geringste teken van de man met de kap. Peake glimlachte.

‘Goed,’ zei hij uiteindelijk. ‘Wat vind je van dit akkoord?’

Hij duwde zijn gevangene op de grond en richtte zich met geheven wapen op de man met de kap. De echo van het eerste schot dreunde door het souterrain. De gehand-

schoende hand van de man met de kap kwam uitgestrekt uit de kruitdamp tevoorschijn. Peake meende het vervormde projectiel te zien glinsteren in de duisternis, terwijl het langzaam smolt tot een straaltje vloeibaar metaal dat tussen de puntige vingers door sijpelde als een handvol zand.

‘Slecht schot, luitenant,’ zei de man met de kap. ‘Probeer het nog eens, maar deze keer van dichterbij.’

Zonder hem tijd te gunnen ook maar een spier te bewegen, greep de man met de kap Peakes gewapende hand en bracht de revolverloop naar zijn gezicht, tussen zijn ogen.

‘Hebben ze je dat niet geleerd op de militaire academie?’ zei hij op dodelijke fluistertoon.

‘Ooit waren we vrienden,’ zei Peake.

Jawahal grijnsde minachtend.

‘Die tijden, luitenant, zijn voorbij.’

‘Moge God me vergeven,’ steunde Peake en hij haalde nogmaals de trekker over.

In een seconde die hem eeuwig leek te duren, zag Peake hoe de kogel de schedel van Jawahal doorboorde en de kap van zijn hoofd rukte. Even drong er licht door de wond in het verstarde, grijnzende gezicht. Toen sloot de rokende opening, die het projectiel had gemaakt, zich langzaam weer en Peake merkte hoe zijn revolver uit zijn vingers gleed.

De gloeiende ogen van zijn tegenstander fixeerden zich op de zijne en een lange, zwarte tong werd zichtbaar.

‘Je begrijpt het nog steeds niet, hè, luitenant? Waar zijn de kinderen?’

Het was geen vraag, het was een bevel.

Verstard van angst schudde Peake zijn hoofd.

‘Zoals je wilt.’

Jawahal drukte de hand van de luitenant fijn en Peake voelde hoe onder het vlees zijn vingerkootjes versplin-

terden. De pijn benam hem de adem en hij zakte op de grond in elkaar.

‘Waar zijn de kinderen?’ herhaalde Jawahal.

Peake probeerde iets te zeggen, maar de razende pijn aan de bloederige massa die zijn hand was geweest, belette hem het spreken.

‘Wil je iets zeggen, luitenant?’ fluisterde Jawahal, die tegenover hem neerknielde.

Peake knikte.

‘Goed zo, goed zo,’ glimlachte zijn vijand. ‘Eerlijk gezegd beleef ik geen plezier aan jouw lijden. Help me er een eind aan te maken.’

‘De kinderen zijn dood,’ stamelde Peake kreunend.

De luitenant zag de grimas van ongenoegen op Jawahals gezicht.

‘Nee, nee, nee. Nou deed je het net zo goed, luitenant. Verpest het nu niet.’

‘Ze zijn dood,’ herhaalde Peake.

Jawahal haalde zijn schouders op en knikte langzaam.

‘Al goed,’ gaf hij toe. ‘Je laat me geen andere keus. Maar voor je gaat, laat me je eraan herinneren dat toen Kylians leven in jouw handen lag, je niet in staat was iets te doen om haar te redden. Door mannen zoals jij is ze gestorven. Maar de dagen van zulke mannen zijn geteld. Jij bent de laatste. De toekomst is aan mij.’

Peake keek smekend op naar Jawahal en zag diens pupillen langzaam scherper worden, smalle, zwarte schijfjes in twee goudkleurige cirkels. De man glimlachte en begon oneindig traag en met elegantie de handschoen van zijn rechterhand te stropen.

‘Helaas zul jij niet lang genoeg leven om het mee te maken,’ vervolgde Jawahal. ‘Denk maar niet, nog geen seconde, dat je heroïsche daad ergens toe heeft gediend. Je bent een domkop, luitenant Peake. Die indruk heb je me altijd gegeven en zelfs als je op het punt staat te ster-

ven kun je niet anders dan dat bevestigen. Ik hoop dat er een hel is voor domkoppen, Peake, want daar stuur ik je naartoe.'

Peake sloot zijn ogen en hoorde het geknetter van vuur op enkele centimeters van zijn gezicht. Toen, na een eeuwigdurend moment, voelde hij brandende vingers die zich om zijn keel sloten en zijn laatste ademtocht afsneden. In de verte hoorde hij het geluid van die vervloekte trein en de huiveringwekkende stemmen van honderden kinderen die huilden in de vlammen. Daarna, duisternis.

Aryami Bosé liep door het huis en doofde een voor een de kaarsen die haar sanctuarium verlichtten. Slechts een bescheiden vuurtje in de haard liet ze aan, dat vluchtige stralenkransen op de kale muren projecteerde. De kinderen sliepen bij de warmte van het vuur en alleen het getik van de regen op de luiken en de knetterende vonken doorbraken de grafachtige stilte die in het hele huis heerste. Stille tranen gleden over haar wangen en vielen op haar goudkleurige tuniek, terwijl Aryami met bevede handen het portret van haar dochter Kylian oppakte, dat ze samen met andere schatten bewaarde in een kistje van brons en ivoor.

Een oude, rondreizende fotograaf uit Bombay had het enige tijd voor de bruiloft gemaakt zonder daarvoor een betaling aan te nemen. Het beeld toonde het meisje zoals Aryami zich haar herinnerde, gehuld in een zeldzaam licht dat van Kylian af leek te stralen en dat iedereen die haar kende, betoverde. Ook het geoefende oog van de portretfotograaf leek ze te hebben behekst, en aan hem

had ze de bijnaam te danken waaronder iedereen haar kende: de Prinses van het Licht.

Natuurlijk was Kylian geen echte prinses, noch was haar koninkrijk groter dan de straten waarin ze was opgegroeid. De dag dat Kylian de Bosé-woning verliet om bij haar echtgenoot te gaan wonen en een witte koets de Prinses van de Zwarte Stad voor altijd met zich meenam, namen de mensen van de Machua Bazaar met tranen in hun ogen afscheid van haar. Ze was amper een meisje toen het lot haar meenam en nooit meer terugbracht.

Aryami ging naast de baby's bij het vuur zitten en drukte de oude foto tegen haar borst. De storm laaide weer op en Aryami's woede gaf haar de kracht om te beslissen wat ze nu moest doen. De achtervolger van luitenant Peake zou zich niet tevredenstellen met alleen zijn einde. De moed van de jongeman had haar kostbare minuten opgeleverd die ze onder geen beding mocht verspillen, zelfs niet om te huilen bij de herinnering aan haar dochter. De ervaring had haar geleerd dat de toekomst haar ondraaglijk veel tijd zou geven om de vergissingen uit het verleden te betreuren.

Ze deed de foto terug in het kistje en nam het medaillon dat ze jaren geleden voor Kylian had laten maken eruit, een sieraad dat ze nooit had gedragen. Het medaillon bestond uit twee gouden schijfjes, een zon en een maan, die in elkaar pasten als één enkel stuk. Ze drukte op het midden van het medaillon en de twee helften schoven uit elkaar. Aryami hing beide helften elk aan een gouden ketting en deed er bij beide kinderen een om de nek.

Terwijl ze dat deed, overdacht ze in stilte de beslissingen die ze moest nemen. Er leek voor de baby's slechts één manier te zijn om te overleven: ze moest hen scheiden, hun verleden uitwissen en hun identiteit voor de wereld én de kinderen zelf verborgen houden, hoe pijnlijk dat ook mocht zijn. Ze kon hen niet bij elkaar houden zonder dat ze zich vroeg of laat zouden verraden. Dat risico moest ze tegen elke prijs vermijden. Aryami wist dat ze voor zonsopgang een oplossing voor het probleem moest vinden.

Ze nam de twee baby's in haar armen en kustte ze zacht op hun voorhoofd. De kleine handjes streken langs haar gezicht en minuscule vingertjes betastten de tranen die over haar wangen rolden terwijl vrolijke oogjes haar zonder ook maar iets te begrijpen aankeken. Ze drukte hen nogmaals dicht tegen zich aan en legde ze toen in een geïmproviseerd bedje. Zodra ze ze te rusten had neergelegd, stak ze een olielamp aan en pakte pen en papier. De toekomst van de kleinkinderen lag nu in haar handen. Ze slaakte een diepe zucht en begon te schrijven. Ver weg hoorde ze de regen, die langzaam afnam, en het gehuil van de storm, die wegtrok naar het noorden en een oneindige sterrenhemel boven Calcutta naliet.

Met zijn vijftig jaar had Thomas Carter gedacht dat de stad Calcutta, zijn thuis gedurende de laatste drieëndertig jaar, geen verrassingen meer voor hem zou hebben. Maar bij de dageraad van die meidag in 1916, na een van de heftigste stormen buiten het moessonseizoen die hij zich kon herinneren, wachtte hem een verrassing bij de deur van het Sint Patrick Weeshuis in de vorm van een

mand met een kind erin en een verzegelde brief die aan hem was gericht.

De verrassing was tweeledig. In de eerste plaats nam niemand in Calcutta de moeite om een kind bij de poorten van een weeshuis achter te laten: er waren stegen, vuilnisbelten en putten genoeg in de stad om dat eenvoudiger op te lossen. In de tweede plaats schreef niemand een introductiebrief als deze, ondertekend en zonder enige twijfel over de identiteit van de afzender.

Carter hield zijn bril tegen het licht en blies op de glazen om ze vervolgens schoon te poetsen met een oude, katoenen doek, die hij voor deze taak minstens vijftwintig keer per dag gebruikte, en gedurende de Indiase zomer nog vaker.

Het kind sliep beneden in de slaapkamer onder het waakzame oog van Vendela, de hoofdverpleegster, en na onderzocht te zijn door dokter Woodward, die vlak voor de dag aanbrak uit zijn slaap was gehaald en aan wie geen verdere uitleg werd gegeven, behalve de nadruk op zijn hippocratische plicht.

Het kind was gezond. Het vertoonde tekenen van uitdroging, maar leek aan geen van de ziektes te lijden uit de uitgebreide catalogus van aandoeningen die de levens van duizenden kinderen in de kiem smoorden en hun het recht ontzegden om de leeftijd te bereiken waarop ze hun moeders naam leerden uitspreken. Het enige wat hij bij zich had was een gouden medaillon in de vorm van een zon, dat Carter nu tussen zijn vingers hield, en de brief. Een brief die hem, als hij de inhoud moest geloven, in een uiterst compromitterende situatie bracht. Het kostte hem moeite tot een andere conclusie te komen.

Carter borg het medaillon achter slot en grendel op in de bovenste lade van zijn bureau, pakte de brief weer op en herlas hem voor de zoveelste keer.

Geachte heer Carter,

Onder hoogst pijnlijke omstandigheden zie ik mij genoodzaakt uw hulp in te roepen en een beroep te doen op de vriendschap die u meer dan tien jaar met mijn overleden echtgenoot verbond. In die tijd werd mijn man het niet moe de lofzang te zingen op uw oprechtheid en het buitengewone vertrouwen dat u altijd in hem had. Daarom smeed ik u nu, met de grootste urgentie en met de grootst mogelijke discretie, aan mijn smeekbede gehoor te geven, hoe vreemd deze u ook mag toeschijnen.

Het kind dat ik mij genoodzaakt zie aan u toe te vertrouwen, heeft zijn ouders verloren door de hand van een moordenaar die gezworen heeft beiden om te brengen, evenals hun nakomelingen. Ik kan u niet de motieven onthullen die hem ertoe brachten een dergelijke misdaad te begaan, noch denk ik dat het opportuun is om dat te doen. Het moet volstaan wanneer ik u zeg dat de vondst van het kind een geheim moet blijven en dat u er onder geen beding melding van kunt maken bij de politie of de Britse autoriteiten, aangezien de moordenaar bij beide instellingen over connecties beschikt die spoedig naar het kind zouden kunnen leiden.

Om evidente redenen kan ik het kind niet aan mijn zijde opvoeden zonder hem aan hetzelfde lot bloot te stellen dat een einde maakte aan het leven zijn ouders. Daarom verzoek ik u deze taak op u te nemen, hem een naam te geven en hem op te voeden in de rechtschapen principes van uw instituut om van hem in de toekomst een oprecht en eerlijk persoon te maken, zoals zijn ouders dat waren.

Ik ben mij ervan bewust dat het kind zijn verleden nooit zal kennen, maar het is van essentieel belang dat dit zo is. Ik beschik over weinig tijd om u meer

details te geven en ik zie mij nogmaals gedwongen u aan uw vriendschap met mijn man te herinneren en het vertrouwen dat u had in mijn echtgenoot, ter rechtvaardiging van mijn verzoek.

Zoudt u deze brief, als u hem hebt gelezen, willen vernietigen, evenals elk ander teken dat de vondst van het kind zou kunnen verraden? Het spijt mij mijn verzoek niet in persoon te kunnen doen, de ernst van de situatie verhindert dat.

In het vertrouwen dat u de juiste beslissing zult nemen, ontvangt u mijn eeuwige dank,

Aryami Bosé

Een klop op de deur rukte hem los uit zijn lectuur. Carter deed zijn bril af, vouwde zorgvuldig de brief op en stopte die in de lade van zijn bureau, die hij op slot draaide.

‘Kom binnen,’ riep hij.

Vendela, de hoofdverpleegster van het Sint Patrick Weeshuis, stond in de deuropening, met zoals altijd een strakke, effen uitdrukking op haar gezicht. Haar blik beloofde niet veel goeds.

‘Er is een meneer beneden die u wenst te spreken,’ zei ze zonder omhaal.

Carter fronste zijn wenkbrauwen.

‘Waar gaat het over?’

‘Daar wilde hij niets over loslaten,’ antwoordde de verpleegster, maar haar gezichtsuitdrukking maakte duidelijk dat ze dat behoorlijk verdacht vond. Na een korte aarzeling stapte ze het kantoor binnen en sloot de deur achter zich.

‘Ik geloof dat het om het kind gaat,’ zei ze ongerust. ‘Ik heb hem niks gezegd.’

‘Heeft hij nog met iemand anders gepraat?’ informeerde Carter.

Vendela schudde haar hoofd. Carter knikte en liet de sleutel van zijn bureau in zijn broekzak glijden.

‘Ik kan zeggen dat u er op dit moment niet bent,’ stelde Vendela voor.

Carter dacht kort over deze optie na en kwam toen tot de conclusie dat dat alleen maar de indruk zou wekken dat het Sint Patrick iets te verbergen had – als Vendela’s vermoedens in de juiste richting wezen tenminste, en dat was doorgaans zo. Daarmee stond zijn besluit vast.

‘Nee. Ik zal hem ontvangen, Vendela. Laat hem boven komen en zorg ervoor dat niemand van het personeel met hem praat. Absoluut stilzwijgen over deze zaak, akkoord?’

‘Begrepen.’

Terwijl hij zijn bril poetste, hoorde Carter Vendela door de gang weglopen en de regen opnieuw harder tegen de ruiten tikken.

De man droeg een lange zwarte mantel en om zijn hoofd zat een tulband met een donker medaillon in de vorm van een slang erop. Zijn bestudeerde gebaren deden denken aan die van een rijke handelaar uit Noord-Calcutta en zijn gelaatstrekken waren die van een hindoe, hoewel zijn huid ziekelijk bleek was. De huid van een man die nooit het zonlicht zag. De smeltkroes van volkeren vulde de straten van Calcutta met een mengeling van Bengalen, Armeniërs, Joden, Angelsaksen, Chinezen, en talloze anderen, die in het land van de godin Kali hun geluk of toevlucht zochten. Het gezicht van deze man had tot elk of geen van deze groepen kunnen behoren.

Carter voelde de doordringende blik van de bezoeker

in zijn rug, die hem aan een nauwkeurig onderzoek onderwierp, terwijl hij twee kopjes thee inschonk op het dienblad dat Vendela voor ze had neergezet.

‘Neemt u alstublieft plaats,’ verzocht Carter de vreemdeling vriendelijk. ‘Suiker?’

‘Ik drink de thee zoals u.’

De stem van de onbekende verried geen enkel accent en geen enkele emotie. Carter slikte, zette een beleefde glimlach op en draaide zich om om de man zijn kopje thee aan te reiken. Lange, spitse vingers in een zwarte handschoen sloten zich zonder aarzelen om het hete porselein. Carter ging in zijn leunstoel zitten en roerde de suiker in zijn eigen theekopje.

‘Het spijt mij u te moeten lastigvallen, meneer Carter. Ik veronderstel dat u het druk hebt, dus ik zal het kort houden,’ begon de man.

Carter knikte beleefd.

‘Wat is de reden van uw bezoek, meneer ...?’

‘Jawahal, meneer Carter,’ verklaarde de onbekende. ‘Ik zal open kaart met u spelen. Misschien komt mijn vraag u vreemd voor, maar hebt u afgelopen nacht of vandaag een kind gevonden, een baby?’

Carter fronste zijn voorhoofd en deed zijn best om verbaasd over te komen. Niet te duidelijk, maar ook niet te subtiel.

‘Een baby? Ik geloof niet dat ik begrijp ...’

De man die beweerde Jawahal te heten, glimlachte breed.

‘Ziet u, ik weet niet waar ik zal beginnen, maar het gaat om een enigszins pijnlijke geschiedenis. Ik reken op uw discretie, meneer Carter.’

‘Uiteraard, meneer Jawahal,’ verzekerde Carter hem en hij nam een slokje thee.

De man, die zijn thee nog niet had aangeroerd, ontspande zich en begon met zijn verhaal.

‘Ik bezit een groot textielbedrijf in het noorden van de stad. Ik ben, wat u zou kunnen noemen, een man in goeden doen. Sommigen noemen mij rijk en daar hebben ze niet helemaal ongelijk in. Vele families zijn van mij afhankelijk en er is mij veel aan gelegen ze te helpen waar dat binnen mijn mogelijkheden ligt.’

‘We doen allen wat we kunnen,’ zei Carter neutraal, zonder zijn blik van die zwarte, onpeilbare ogen af te wenden.

‘Natuurlijk,’ ging de vreemdeling voort. ‘De reden die mij naar uw achtenswaardig instituut heeft gevoerd, is een treurige aangelegenheid waar ik zo snel mogelijk een oplossing voor wil vinden. Een week geleden bracht een meisje dat in een van mijn fabrieken werkt een jongetje ter wereld. De vader van het kind is, naar het zich laat aanzien, een Engels-Indiase schooier wiens verblijfplaats onbekend is sinds hij hoorde van haar zwangerschap. Het schijnt dat de ouders van het meisje uit Delhi komen, strenge islamieten die van de hele zaak niets wisten.’

Carter knikte ernstig om zijn compassie met de zaak uit te drukken.

‘Twee dagen geleden hoorde ik van een van mijn voormannen dat het meisje in een vlaag van verstandsverbijstering het huis, waar ze woonde bij een paar familieleden, ontvlucht was. Het lijkt erop dat ze het idee had om de baby te verkopen. Begrijpt u me niet verkeerd, het is een goed kind, maar de druk waaronder ze verkeerde, werd haar te veel. Wat niet zo verbazingwekkend is – dit land is net zo intolerant ten aanzien van menselijke zwakheden als het uwe.’

‘En u gelooft dat het kind hier kan zijn, meneer Jahawal?’ vroeg Carter, om bij het oorspronkelijke onderwerp te blijven.

‘Jawahal,’ corrigeerde de bezoeker. ‘Ziet u, toen ik eenmaal van de feiten op de hoogte was gesteld, voelde ik me

in zekere zin verantwoordelijk. Tenslotte werkte het meisje voor mij. Met een paar betrouwbare voormannen hebben we de stad uitgekamd en we kwamen erachter dat ze het kind aan een verachtelijke schurk had verkocht die kinderen doorverkoopte aan professionele bedelaars – een fenomeen dat tegenwoordig gebruikelijk, maar daarom niet minder verwerpelijk is. We hadden hem gevonden, maar om redenen die nu niet ter zake doen wist hij op het laatste moment te ontsnappen. Dat gebeurde vannacht, in de buurt van dit weeshuis. Ik heb redenen om aan te nemen dat die kerel, uit angst voor wat er met hem zou kunnen gebeuren, het kind hier in de buurt heeft achtergelaten.’

‘Ik begrijp het,’ sprak Carter. ‘En hebt u de zaak met de lokale autoriteiten besproken, meneer Jawahal? Kinderhandel wordt zwaar bestraft, zoals u zult weten.’

De vreemdeling vouwde zijn handen en zuchtte licht.

‘Ik hoopte de zaak te kunnen oplossen zonder het zo ver te laten komen,’ zei hij. ‘Eerlijk gezegd, als ik dat deed, dan zou ik het meisje erbij betrekken en dan zou de baby zonder vader of moeder achterblijven.’

Carter overwoog het verhaal van de vreemdeling zorgvuldig en knikte langzaam en herhaaldelijk om te laten zien dat hij het begreep, hoewel hij er geen woord van geloofde.

‘Het spijt me dat ik u niet tot hulp kan zijn, meneer Jawahal. Helaas hebben wij geen kind gevonden noch berichten ontvangen dat er in de buurt een gevonden is. Maar als u uw gegevens achterlaat, dan neem ik contact met u op zodra ik iets heb gehoord, al vrees ik dat ik me verplicht zou voelen de autoriteiten te informeren als hier bij het weeshuis een kind werd afgegeven. Dat vereist de wet en die kan ik niet zomaar negeren.’

De man keek Carter zwijgend aan, zonder met zijn ogen te knippen. Carter weerstond zijn blik zonder zijn glimlach ook maar een fractie te laten wijken, maar

hij voelde hoe zijn maag zich samentrok en zijn hartslag versnelde, alsof hij oog in oog stond met een slang die op het punt stond hem aan te vallen. Uiteindelijk glimlachte de vreemdeling beleefd en wees op het Raj Bhavan, het majestueuze gebouw van de Britse regering, dat zich verhief in de verte.

‘De Britten houden zich op bewonderenswaardige wijze aan de wet en dat siert u allen. Was het niet Lord Wellesley die in 1799 besloot het hoofdkwartier van de regering in dat magnifieke gebouw te vestigen om meer gewicht te geven aan de wet? Of was het in 1800?’ vroeg Jawahal zich hardop af.

‘Ik vrees dat ik geen groot kenner ben van de lokale geschiedenis,’ verontschuldigde Carter zich, in de war over de ongewone wending die Jawahal aan het gesprek gaf.

De bezoeker fronste zijn voorhoofd om stilzwijgend zijn afkeuring over Carters toegegeven onwetendheid te uiten.

‘Met haar amper tweehonderdvijftig jaren is Calcutta een dusdanig van geschiedenis gespeende stad dat we dat beetje toch op zijn minst moeten kennen, meneer Carter. Terug naar het onderwerp, ik geloof dat het 1799 was. Weet u de reden van deze verhuizing? Gouverneur Wellesley zei dat India geregeerd moest worden vanuit een paleis en niet vanuit een ambtenarengebouw, naar de ideeën van een vorst en niet die van een specerijenhandelaar. Dat getuigt nog eens van visie, zou ik zeggen.’

‘Geen twijfel mogelijk,’ beaamde Carter en hij stond op, klaar om de vreemde bezoeker uitgeleide te doen.

‘Zo mogelijk nog meer voor een wereldrijk waarin decadentie een kunstvorm is en Calcutta haar grootste museum,’ voegde Jawahal eraan toe.

Carter knikte vaag zonder precies te weten waarom.

‘Het spijt me uw tijd verspild te hebben, meneer Carter,’ besloot Jawahal.

‘Integendeel,’ protesteerde Carter. ‘Het spijt mij dat ik u niet heb kunnen helpen. In zulke gevallen moeten we alles doen wat in onze macht ligt om te helpen.’

‘Zo is het,’ zei Jawahal, die eveneens opstond. ‘Ik wil u nogmaals bedanken voor uw vriendelijkheid. Zou ik u nog één vraag mogen stellen?’

‘Met alle genoegen.’ Inwendig kon Carter niet wachten op het moment dat hij van die kerel af was.

Jawahal glimlachte boosaardig, alsof hij zijn gedachten had gelezen.

‘Tot welke leeftijd blijven de kinderen die u opvangt hier, meneer Carter?’

Carter kon zijn verbazing over deze vraag niet verbergen.

‘Ik hoop dat ik niet indiscreet was,’ haastte Jawahal zich eraan toe te voegen. ‘Mocht dat zo zijn, negeert u mijn vraag dan alstublieft. Het was pure nieuwsgierigheid.’

‘Geen probleem, het is geen geheim. De kinderen van het Sint Patrick wonen tot hun zestiende onder ons dak. Op die dag eindigt de periode van wettelijk toezicht. Ze zijn dan volwassen, in elk geval voor de wet, en in staat om hun eigen leven te leiden. Zoals u ziet is dit een bevoorrecht instituut.’

Jawahal luisterde aandachtig en keek nadenkend.

‘Ik kan me voorstellen dat het pijnlijk voor u moet zijn om ze te zien vertrekken na ze zoveel jaren onder uw hoede te hebben gehad,’ observeerde hij. ‘In zekere zin bent u de vader van al die jongens.’

‘Het is een deel van mijn werk,’ loog Carter.

‘Natuurlijk. En, als ik nog een vraag mag stellen, hoe weet u de werkelijke leeftijd van een kind zonder ouders of familie? Daar hebt u een formele procedure voor, neem ik aan ...’

‘De leeftijd van ieder kind wordt bepaald door de datum van opname of wordt door ons geschat,’ legde Carter

uit, en hij voelde zich ongemakkelijk bij het idee dat hij procedures van het Sint Patrick met deze onbekende besprak.

‘Dat maakt van u een beetje God, meneer Carter,’ vond Jawahal.

‘Dat is een inschatting die ik niet deel,’ antwoordde Carter kortaf.

Jawahal genoot van het ongenoegen op Carters gezicht.

‘Vergeeft u mij mijn brutaliteit, meneer Carter. Het was mij een genoegen kennis met u gemaakt te hebben. Mogelijkerwijs bezoek ik u nog eens en verleen ik uw noble instituut een geldelijke bijdrage. Of misschien kom ik over zestien jaar terug om de kinderen te leren kennen die vandaag onderdeel worden van uw grote familie ...’

‘Het zal mij een genoegen zijn u te ontvangen, als u dat wenst,’ zei Carter en hij begeleidde de onbekende naar de deur van zijn kantoor. ‘Het lijkt erop dat de regen weer erger is geworden. Misschien geeft u er de voorkeur aan te wachten tot het wat minder wordt?’

De man draaide zich naar Carter om en de zwarte parels van zijn ogen glinsterden intens. Die blik, vanaf het moment dat hij Carters kantoor was binnengekomen, leek elk van zijn gebaren en gezichtsuitdrukkingen te hebben gewogen, elke adempauze en elk woord zorgvuldig analyserend. Carter betreurde zijn aanbod om de gastvrijheid van het Sint Patrick nog wat te verlengen, want op dat moment wenste hij niets liever dan die engerd eindelijk kwijt te zijn, al raasde er een wervelstorm door de stad.

‘De regen houdt snel op, meneer Carter,’ antwoordde Jawahal. ‘Maar niettemin dank.’

Als op afroep stond Vendela in de gang te wachten op het einde van het gesprek en escorteerde de bezoeker naar de uitgang. Vanuit het raam sloeg Carter de zwarte

gestalte gade die in de regen wegliep en uiteindelijk aan de voet van de heuvel in een steegje verdween. Hij bleef nog een poosje bij het raam staan, zijn blik gericht op het Raj Bhavan, de regeringszetel van de Britten. Een paar minuten later hield het op met regenen, precies zoals Jawahal had voorspeld.

Thomas Carter schonk zichzelf nog een kop thee in en ging in zijn leunstoel zitten om over de stad uit te kijken. Hij was opgegroeid in Liverpool, in een instituut zoals dit, waarvan hij nu de directeur was. Tussen de muren van dat instituut had hij drie dingen geleerd die de rest van zijn leven leidend zouden zijn: het materiële op juiste waarde schatten, liefde voor de klassieken, en tot slot, maar daarom niet minder belangrijk, een leugenaar herkennen op een kilometer afstand.

Hij genoot in alle rust van zijn thee en besloot nu toch zijn vijftigste verjaardag te vieren, aangezien Calcutta blijkbaar nog steeds verrassingen voor hem in petto had. Hij liep naar zijn vitrinekast en haalde er een kistje sigaren uit dat hij bewaarde voor bijzondere gelegenheden. Met een lucifer stak hij een flinterdun houtje aan en stak daarmee plechtig en met alle ceremonieel een van de sigaren uit het kistje aan. Gebruikmakend van het vlammetje, haalde hij Aryami Bosés brief uit zijn bureaula en stak hem in brand. Terwijl het papier tot as werd op een klein dienblad met de initialen van het Sint Patrick, genoot Carter van zijn sigaar. Ter ere van een van zijn jeugd-idolen, Benjamin Franklin, besloot hij dat de nieuwe bewoner van het Sint Patrick de naam Ben zou krijgen. Hij zou er alles aan doen om ervoor te zorgen dat het jongetje tussen deze vier muren de familie zou vinden die het lot hem had afgenomen.

Voor ik verderga met mijn vertelling en de echt belangrijke gebeurtenissen van deze geschiedenis uit de doeken doe, die zestien jaar later plaatsvonden, moet ik pas op de plaats maken om enkele hoofdpersonen voor het voetlicht te brengen. Het volstaat te zeggen dat sommigen van ons nog niet eens geboren waren en anderen slechts weken oud waren, toen dit bezoek plaatsvond. Slechts één omstandigheid hadden we gemeen en die zou ons samenbrengen onder het dak van het Sint Patrick: geen van ons had ooit familie of een thuis.

We leerden zonder beide te overleven, of eigenlijk, door onze eigen familie en ons eigen thuis te creëren. Een vrij gekozen familie en een vrij gekozen thuis, waar toeval en leugen niets te zoeken hadden. Geen van ons zeven kende een andere vader dan meneer Thomas Carter met zijn toespraken over de wijsheid van Dante of Vergilius, en geen van ons kende een andere moeder dan de stad Calcutta, wier geheimen verborgen waren in de straten onder de sterren van het Bengaalse schiereiland.

Het genootschap dat we hadden opgericht, had een sprekende naam, waarvan alleen Ben de ware oorsprong kende, al hadden sommigen van ons het vermoeden dat hij de naam uit een oude catalogus van een postorderbedrijf in Bombay had. Hoe het ook zij, het Chowbar Genootschap werd op zeker moment in onze levens opgericht, toen de weeshuisspelletjes ons geen uitdaging meer boden. We waren toen inmiddels gewiekst genoeg om het gebouw uit te

glippen in de kleine uurtjes van de nacht, ver na de avondklok van de eerbiedwaardige Vendela, en linea recta naar ons hoofdkantoor te gaan – het zeer geheime en naar verluidt behekste huis dat decennialang verlaten op de hoek van Cotton Street en Brabourne Road had gestaan, midden in de Zwarte Stad en op een steenworp afstand van de Hooghlyrivier.

In alle eerlijkheid moet ik zeggen dat dat enorme huis, dat wij trots Het Middernachtspaleis noemden (gezien de tijdstippen van onze bijeenkomsten), nooit werkelijk behekst was. Wij waren er niet helemaal onschuldig aan dat het bekendstond als een behekst huis. Een van ons, Siraj, serieus astmapatiënt en bedreven deskundige op het gebied van verhalen over spoken, verschijningen en beheksingen in de stad Calcutta, smeedde een passend sinistere, geloofwaardige legende over de vermeende vroegere bewoner. Het hielp om onze geheime schuilplaats te vrijwaren van indringers.

Kort gezegd ging die legende over een oude handelaar die, in een wit laken gehuld, door het huis doolde, met ogen als gloeiende kooltjes en puntige wolventanden, dorstend naar lichtgelovige, bemoeizieke zielen. Het detail van de ogen en de hoektanden was uiteraard een persoonlijke bijdrage van Ben, die niets liever deed dan horrorscenario's uitbroeden, waarvan de gruwelijkheid meneer Carters klassieken, inclusief Sophocles en de bloeddorstige Homerus, tot pure bluf reduceerde.

Ondanks de jolig klinkende naam was het Chowbar Genootschap net zo'n selecte, strikte club als de genootschappen die in de edwardiaanse gebouwen van Calcutta's centrum gevestigd waren en die hun naamgenoten in Londen naar de kroon staken. Hun elegante salons waar de leden konden vegeteren, glas cognac in de hand, golden als het geboorterecht van de Britse mannelijke elite. Onze omgeving was wellicht minder glorieus, onze doelen echter waren nobeler.

Het Chowbar Genootschap was opgericht met twee ferme principes. Het eerste was het garanderen van hulp, bescherming en onvoorwaardelijke steun aan elkaar, ongeacht omstandigheden, gevaar of tegenslag, aan ieder van de zeven leden. Het tweede was het delen van de kennis die ieder van ons opdeed, om ons zo te wapenen voor de dag dat we de wereld alleen het hoofd zouden moeten bieden.

Elk lid had bij zijn naam en eer gezworen (we beschikten niet over familieleden op wie we een eed konden afleggen) die twee doelen na te streven en het geheim van de club te bewaren. In de zeven jaar van zijn bestaan was niet één nieuw lid geaccepteerd. Ik lieg. We hebben één uitzondering gemaakt, maar dat hier uit de doeken doen is voor mijn beurt praten ...

Er was geen genootschap waarvan de leden nauwer verenigd waren en waar het belang van de eed zwaarder woog, dan het onze. In tegenstelling tot de clubs van de rijke heren van Mayfair had geen van ons een thuis of een geliefde die op ons wachtte bij het terugkeren van Het Middernachtspaleis. En bovendien liet het Genootschap, in scherp contrast met de ouderwetse studentenclubs van Cambridge, vrouwen toe.

Dus ik zal beginnen met de eerste vrouw die de eed als lid onderschreef van het Chowbar Genootschap, ook al dacht tijdens de ceremonie niemand van ons aan haar als aan een vrouw (het meisje in kwestie inclusief, met haar negen jaar). Haar naam was Isobel en ze was, zoals ze zelf zei, geboren voor de schijnwerpers. Isobel droomde ervan de opvolgster van Sarah Bernhardt te worden, het publiek van Broadway tot Shaftesbury te verleiden, en de diva's van de ontluikende filmindustrie van Hollywood en Bombay werkloos te maken. Ze verzamelde theaterartikelen en -programma's, schreef haar eigen drama's ('actieve monologen' noemde ze die) en voerde ze voor ons op met aanzienlijk succes. Met name haar uitstekende vertolkin-

gen als femme fatale aan de rand van de afgrond staken erbovenuit. Onder haar extravagante, melodramatische façade bezat Isobel, met als mogelijke uitzondering Ben, het scherpste brein van de groep.

De beste benen, overigens, waren die van Roshan. Niemand kon rennen als Roshan, die in de straten van Calcutta was opgegroeid tussen dieven, bedelaars en allerlei andere types van de snelgroeiende arme wijken in het zuiden van de stad. Toen Roshan acht was, nam Thomas Carter hem op in het Sint Patrick en nadat hij diverse keren was ontsnapt en weer teruggekeerd, besloot hij bij ons te blijven. Een van zijn talenten was het openen van sloten. Geen slot op aarde was bestand tegen zijn kunsten.

Ik heb het al gehad over Siraj, onze specialist in spookhuizen. Siraj bezat, afgezien van zijn astma, zijn fragiele bouw en zijn zwakke gezondheid, een encyclopedisch geheugen, vooral waar het duistere verhalen over de stad betrof (en daar waren er honderden van). Van de fantastische vertellingen waarmee we onze bijeenkomsten opsmukten, was Siraj de documentalist en Ben de fantast. Van de paardrijdende dode van Hastings House tot de geestverschijning van de revolutieleider van de opstand in 1857, via het bloedstollende voorval van het zogenaamde zwarte gat van Calcutta (waarbij meer dan honderd mannen de verstikkingsdood stierven nadat ze in de val waren gedreven in het oude Fort William) – geen macaber verhaal of incident in de geschiedenis van de stad ontsnapte aan de controle, analyse en archivering van Siraj. Onnodig te zeggen dat zijn hobby een bron was van vreugde en lol voor de anderen. Helaas koesterde Siraj voor Isobel een adoratie die bijna ziekelijk was. Er ging geen halfjaar voorbij zonder dat een van zijn huwelijksaanzoeken (die onveranderlijk werden afgewezen) een romantische storm in de groep veroorzaakte en de astma van de arme, afgewezen amant verergerde.

De genegenheid van Isobel was het exclusieve domein van Michael, een lange, magere en zwijgzame jongen die vaak, zonder zichtbare motieven, aan zwaarmoedige buiten leed en die het twijfelachtige privilege had zijn ouders te hebben gekend. Zij waren omgekomen bij een overstroming in de Gangesdelta toen een te zwaar beladen schip kapseisde. Michael sprak weinig en was een goede luisteraar. Wat er in zijn hoofd omging, kon men slechts te weten komen door de tientallen tekeningen te bestuderen die hij elke dag maakte. Ben zei altijd dat als er meer van zulke Michaels op de wereld waren, hij zijn fortuin (dat hij eerst nog moest verdienen) zou investeren in aandelen van papierfabrieken.

Michaels beste vriend was Seth, een sterke Bengaalse jongen met een streng gezicht die zo'n zes keer per jaar lachte en dan ook nog met reserves. Seth was een leergierige jongen die alles verslond wat hij op zijn pad tegenkwam, hij was een onvermoeibare lezer van meneer Carters klassieken en liefhebber van de astronomie. Als hij niet bij ons was, wijdde hij al zijn tijd en energie aan de constructie van een merkwaardige telescoop, waarvan Ben zei dat je er je eigen tenen nog niet mee kon zien. Seth kon Bens enigszins bijtende gevoel voor humor niet zo waarderen.

Blijft Ben over. Hoewel ik hem voor het laatst heb be waard, valt het me nog steeds zwaar over hem te praten. Er was namelijk elke dag wel een andere Ben. Zijn humeur veranderde om het halfuur: van broeierige stiltes met een triest gezicht naar stemmingen van hyperactiviteit, waar we allemaal uitgeput van raakten. De ene dag wilde hij schrijver worden; de volgende uitvinder en wiskundige, weer een volgende dag zeevaarder of duiker; en de andere dagen alles bij elkaar met nog een paar dingen erbij. Ben verzon wiskundige theorieën die hij zelf niet eens kon onthouden, en hij schreef buitenissige avonturenverhalen om ze een week later weer te vernietigen, beschaamd zijn

naam eronder te zien staan. Hij bombardeerde ons onop-
houdelijk met krankzinnige ingevingen en ingewikkelde
woordspelletjes, die hij dan weigerde te herhalen. Ben was
als een hutkoffer zonder bodem, vol verrassingen en mys-
teries, licht en schaduw. Ben was mijn beste vriend en ik
vermoed dat hij dat nog steeds is, ook al hebben we elkaar
al decennia niet gezien.

Over mijzelf valt weinig te vertellen. Noem me simpel-
weg maar Ian. Ik had slechts één droom, een bescheiden
droom: medicijnen studeren en arts worden. Het lot was
mij vriendelijk gezind en willigde mijn wens in. Zoals Ben
een keer schreef in een van zijn verhalen, ik 'liep toevallig
langs en was getuige van de gebeurtenissen'.

In de laatste dagen van die meimaand in 1932 zouden
wij, de zeven leden van het Chowbar Genootschap, allemaal
zestien worden. Een beladen leeftijd, gevreesd, maar waar
tegelijkertijd ook vol verwachting naar werd uitgekeken.

Met zestien jaar gaf het Sint Patrick ons, volgens de sta-
tuten, terug aan de maatschappij, zodat wij tot mannen en
vrouwen zouden opgroeien en verantwoordelijke volwasse-
nen zouden worden. Maar die leeftijd had nog een andere
betekenis, die we allemaal maar al te goed begrepen: het
betekende de definitieve opheffing van het Genootschap. Na
die zomer zouden onze wegen zich scheiden en ondanks
onze beloften en de milde leugens die we onszelf hadden
verkocht, wisten we dat het niet lang zou duren voor de
band die ons bij elkaar had gehouden, zou vervagen als een
zandkasteel aan de vloedlijn.

Ik heb zoveel herinneringen aan die jaren in het Sint
Patrick dat ik me er nu nog op betrap soms te grinniken
om Bens invallen en de fantastische verhalen die we elkaar
vertelden in Het Middernachtspaleis. Maar van al die beel-
den die weigeren met de stroom van de tijd te verdwijnen,
is het meest intense beeld dat ik heb onthouden dat van een
gestalte die ik vaak aan het begin van de nacht meende te

ontwaren in de slaapzaal waar bijna alle jongens van het Sint Patrick sliepen, een lange, donkere ruimte met hoge, gewelfde plafonds die deden denken aan een ziekenhuiszaal. Ik vermoed dat het lag aan mijn slapeloosheid, waaraan ik leed tot mijn reis naar Europa, dat ik dingen zag in mijn omgeving terwijl de anderen vredig sliepen.

In die zielloze zaal dacht ik nacht na nacht een flauw licht door de zaal te zien zweven. Omdat ik niet wist hoe ik moest reageren, ging ik overeind zitten en probeerde het schijnsel te volgen tot helemaal aan de andere kant van de zaal, en dan zag ik haar, precies zoals ik haar vaak in mijn dromen had gezien: het langzaam vervagende silhouet van een in spookachtig licht gehulde vrouw die zich over het bed boog waarin Ben diep in slaap lag. Elke keer probeerde ik mijn ogen open te houden en verbeeldde ik me dat de dame moederlijk over zijn haar streek. Ik keek lang naar haar ovaalvormige, transparante gezicht met de stralenkrans en zij sloeg dan haar ogen op en keek naar mij. Angst voelde ik niet, maar ik verdronk in die trieste, gewonde blik. Dan glimlachte de Prinses van het Licht naar me, streelde nog één keer over Bens gezicht en loste op in de nacht als een zilveren mist.

Ik heb me altijd voorgesteld dat die verschijning de geest van Bens moeder was, die Ben nooit had gekend, en diep in mijn hart bewaarde ik de kinderlijke hoop dat er ergens over mij ook zo'n verschijning zou waken als het me zou lukken in slaap te vallen. Het is het enige geheim dat ik nooit met iemand heb gedeeld, zelfs niet met Ben.